

Phần 5

Chương 13

Phò Mã Được Hình Thành Nên Thế Nào?

“Không được không được!! Cái này quá sức màu mè rồi, ta làm sao có thể mặc thứ này ra ngoài chứ?!”

Lúc thê tử lôi đồng quần áo ra, Thôi Cảnh chỉ cảm thấy trước mặt là một trận loang loáng, tới lúc nhìn kỹ rồi vẫn không thể phân biệt nổi hoa văn trên y phục.

“Màu mè cái gì!!! Đây là mẫu hoa văn mới đang rất thịnh hành đấy!! Ta đã phải tìm đến mười thợ thêu mới làm kịp cho chàng mà chàng còn dám kêu!!”

Huy Trữ công chúa tức giận phản bác. Hôm nay trong cung có tổ chức Trùng Dương gia yến⁽¹⁾, đây là yến tiệc đầu tiên mà bọn họ tham dự sau đại hôn có quy mô lớn, nàng chỉ lo trượng phu ăn mặc quá đơn điệu, đánh mất thanh danh “Nhân vật phong vân mới” của mình.

“... Nhưng mà kỳ lân đâu? Cấp bậc của ta không phải là chỉ có thể thêu kỳ lân sao?”

Thấy biện pháp thuyết phục chính diện đã vô dụng, Thôi Cảnh đành phải chọn phương pháp đi đường vòng, tránh để bản thân phải chịu cảnh ngộ như tượng phật vàng.

“Không phải đây à!!”

Công chúa bắt mắt chỉ vào hình gì đó bé tí cỡ một ngón tay được một đồng hoa văn mẫu đơn bao quanh. Kỳ lân rõ ràng như thế mà trượng phu còn không nhìn ra? Mắt công nàng cân nhắc cả nửa ngày mới chen được con kỳ lân hoa hoa lệ lệ đúng cấp bậc này vào luôn đó.

Thôi Cảnh hoàn toàn câm nín, nếu không phải thê tử nói, hẳn còn nghĩ đây là nghệ thuật xử lý khoa trương hóa một con ong mật đấy!

“Họ Thôi kia!! Chàng đừng có mà không biết phải trái, rốt cuộc có mặc không!!”

Thấy trượng phu tỏ vẻ bài xích tác phẩm ưng ý của mình như thế, gương mặt công chúa dần lộ vẻ dữ tợn. Mà Thôi Cảnh vừa nghe thê tử réo mình là “họ Thôi” thì đã biết chắc chắn là tâm tình nàng đang rất xấu, nếu lúc này hẳn lại tỏ ra do dự nữa thì công chúa sẽ gào ầm lên “Người chết” mắt, hẳn đành phải vứt bỏ hết đồng tâm lý rụt rè cân nhắc, cầm lấy bộ y phục vô cùng phong cách như cây ca-cao trong bộ lạc thổ dân về phòng thay.

Đô úy phò mã Thôi Cảnh, trước khi đại hôn có được xưng hiệu “Khuy nh thế giai nhân”, nam bắc bốn phương đều biết đến. Nhưng mà mọi người trong gia

đình hẳn đều rõ một chuyện, con mình ngoại trừ có cái bản mặt đẹp đẽ ra, các phương diện khác đều hết sức bình thường, căn bản là không đủ tố chất tổng hợp toàn diện để làm rể Hoàng gia. Chỉ là một tay thì làm chẳng nên non, nhưng hai bàn tay vỗ vào nhau chắc chắn sẽ gây nên tiếng vang lớn, bởi vì ở trong Hoàng gia có hiện diện một nhân vật rõ ràng là yêu trung diện, thích cái đẹp còn hơn tất cả mọi thứ.

Trong số mấy tỷ muội của hoàng đế, Huy Trữ công chúa nổi tiếng đối với chữ ‘đẹp’ là mục tiêu chấp nhất theo đuổi cả đời. Nàng từng có ước mơ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng dù sao mỹ danh này cũng không phải dựa vào năng lực chủ quan cá nhân là có thể có được, vậy nên sau khi biết làm đệ nhất mỹ nhân là vô vọng, Huy Trữ công chúa liền chuyển mục tiêu sang thành vợ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Hoàng gia đương nhiên không thể vô lương tâm mà phong công chúa thành đệ nhất mỹ nữ, nhưng bản lĩnh tìm cho nàng một đệ nhất mỹ nam chắc chắn là có, mà Thôi Cảnh đứng lần đó lại là người đạt giải trong kỳ tuyển chọn bạn trăm năm, chẳng qua là lý luận chọn lựa của công chúa có vẻ hơi khó hiểu, nàng nói “Người khác tài mạo đều gồm nhiều mặt, còn Thôi Cảnh ngoại trừ vẻ ngoài đẹp đẽ ra thì không tìm thấy đặc điểm nổi bật thứ hai, có thể thấy đó mới chính là cảnh giới cao nhất của chữ “Đẹp”!

“Nhìn xem nhìn xem! Cảnh lang nhà chúng ta mặc cái gì cũng đẹp hết, cho dù chỉ là mảnh vải trắng cũng có thể hào quang bốn phía!”

Nhìn trượng phu phong thần tú đi tới, Huy Trữ công chúa tâm tình rất tốt, ngay cả xung hô với trượng phu cũng thăng lên hai cấp, làm cho Thôi Cảnh cảm thấy bản thân chỉ như một tên hái hoa tặc, nghe thấy lời này của thê tử, lập tức tỏ vẻ lấy lòng.

“Nếu công chúa đã thưởng thức tiểu nhân như vậy thì chúng ta chỉ mặc áo trắng thôi nhé!”

“Không có cửa đâu!”

Công chúa không khách khí ném cho Thôi Cảnh bốn chữ.

“Sao chứ? Chàng lớn lên xinh đẹp như thế mà lại cứ muốn ăn mặc đơn điệu là sao?!”

Tiết Trùng Dương ngày Chín tháng Chín, khi cúc vàng nở rộ, đài xanh lá đỏ, trước điện ngập trong biển hoa, ấy là lúc diễn ra gia yến.

Đối với gia đình hoàng gia giàu có như vậy mà nói, gia yến là sau khi dùng cơm xong, tám chuyện mới chính là chủ đề muôn thuở. Dù sao trong cái hoàng cung to đùng nhân khẩu đếm không xuể này, sao có thể không nhân lúc tụ tập đông đủ để nói chút chuyện nhà mà làm thất vọng chính mình chứ?

“Aiyo, xem ra hôm nay Lục Phò mã là nổi bật nhất rồi!”

Cung phi chỉ vào quan phục thêu hoa văn mẫu đơn cộng kỳ lân tứ hợp của Thôi Cảnh, cười nói với hoàng hậu.

“Có thể nói đó là ‘Dao Trì bất nhị, tử phủ vô song’.” Bằng chứng là, Khang phi cũng không keo kiệt lời tán thưởng với cái đẹp.

“Các người khỏi cần nói, nha đầu Sở Nhân này tuy rằng có chút nhanh mồm đồm dáng, nhưng ánh mắt không tồi chút nào.”

Thái hậu cũng đến chỗ hoàng hậu, đánh giá chút vị con rể mới gia nhập hoàng gia không lâu này, cuối cùng còn tổng kết một câu: “Bộ dạng tốt như vậy, có vô dụng chút cũng là hợp lý!”

Mọi người đều tận lực khen ngợi làm Huy Trữ công chúa rất thỏa mãn, rất tự hào về con mắt thẩm mỹ của mình, nhìn trượng phu đẹp như thiên tiên ngồi cạnh, nàng cảm thấy việc bản thân cự tuyệt lấy chồng sớm để đầu tư dài hạn là rất đúng đắn.

Đệ nhất thiên hạ ấy, đó là khái niệm như thế nào?! Dựa theo bốn mươi một tiêu chuẩn của nam nhân, tức là Thôi Cảnh còn đến hơn mười năm nữa để làm đẹp, nghĩ đến đây, Huy Trữ công chúa miệng đã ngoác đến tận mang tai.

Huy Trữ công chúa hiện tại đang rất hưởng thụ việc đã thu được một lợi nhuận lớn từ món đầu tư mạo hiểm, còn Thôi Cảnh bên cạnh thì không có cách nào mà thân nhiên nổi. Đừng nói đây là lần đầu tiên hấn tham gia yến hội hoàng gia quy mô lớn nên có chút khản trương, mà lúc trước, hấn cũng chưa từng bị nhiều nữ nhân - lại còn là các vị có thân phận cao quý vây quanh chỉ trở như thế, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm thế nào cho tốt. Phát hiện trượng phu vẫn đang tỏ ra nhếch nhếch, Huy Trữ công chúa không khỏi bực tức vỗ mạnh vào sau lưng hấn, rồi động viên vài câu.

“Chàng cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, trưng cái mặt ấy ra cho ai xem chứ! Nói chàng nghe, bộ dạng xinh đẹp không phải lỗi của chàng, nhưng mà tỏ vẻ khiêm tốn lại là chàng sai đấy!”

Vật vả lắm mới chờ được tới lúc hoàng đế giá lâm, mọi người lục đục quay về chỗ cũ, Thôi Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi trở về chỗ xong, Huy Trữ công chúa dẫn hấn tới trước đám thân hữu chào hỏi một lượt, còn có mấy vị là tiền bối đi trước Thôi Cảnh trong phương diện làm phò mã, cũng đã lên cùng kết giao từ trước, cho nên không khí trên bàn cơm cũng tính là tương đối hòa hợp. Tiếp đó chỉ cần hấn im lặng vùi đầu vào ăn cơm thì hôm nay có thể vượt qua yên ổn, nếu vợ đại nhân của hấn không có hành động gì đặc biệt.

Đương nhiên, là “Nếu” thôi...

“Thôi Cảnh, nào, há mồm!”

Thấy thê tử đem một con tôm Long Tỉnh đã bóc vỏ cứng đến bên miệng hấn, Thôi Cảnh không khỏi thấy âm ỉ. Thật sự là... ăn một bữa cơm cũng không xong nữa... với cả hấn cũng không thích ăn hải sản mà...

“Công chúa, không cần đâu, để ta tự gấp.”

“Bảo chàng ăn thì ăn đi! Nói nhiều thế làm cái gì! Chẳng lẽ chàng chê đĩa ta bản?!”

Thôi Cảnh căn bản không muốn làm lớn chuyện, cho nên nhỏ giọng từ chối thế tử. Ai dè hiệu quả lại trái với mong muốn, vốn dĩ không có mấy người chú ý đến hành động của Huy Trữ công chúa, nhưng thấy trượng phu rất không thức thời như thế, công chúa lập tức tăng âm lượng, lúc này mọi người trên bàn toàn bộ quay qua nhìn hai vợ chồng bọn họ, hai người anh em đồng hao của hấn còn có chung một vẻ mặt muốn cười mà không dám.

Thôi Cảnh mặt đỏ bừng, nhắm mắt há miệng cắn một miếng tôm trên đĩa, mạnh tới mức gần như muốn cắn gãy đĩa của thế tử. Sau đó hấn trong cái nhìn chăm chăm của mọi người đã đưa đĩa gấp một khối thịt bò trên đĩa đưa tới trước mặt công chúa, tỏ ra hấn là người có qua có lại, không chỉ là kẻ ăn com mềm⁽²⁾!

“Canh thịt bò này hương vị không tồi, công chúa ném thử đi.”

“Không ăn! Đĩa này chàng đã dùng qua rồi!” Huy Trữ công chúa không khách khí thẳng thắn đáp lời.

“Vừa rồi nàng gấp ta cũng ăn mà, ta không chê của nàng bản sao nàng lại chê của ta bản?”

“Ta chê chàng chứng tỏ là ta sạch sẽ hơn chàng, ta đã sạch sẽ hơn chàng thì chàng dựa vào cái gì mà chê ta!”

Huy Trữ công chúa nguy biện đến xuất khẩu thành thơ, Thôi Cảnh chỉ còn nước đầu hàng bại trận trước mặt mọi người.

“Chàng xem, nữ tử múa dẫn đầu kia thật xinh đẹp!!”

Kẻ khác thì phiến muộn sau khi đã ăn xong tiệc, còn Huy Trữ công chúa thì sau khi ăn xong vẫn còn hứng thú với tiết mục ca vũ liền chỉ vào vũ cơ (người múa) nói với Thôi Cảnh, Thôi Cảnh xem xem xét xét một hồi nữ tử kia rồi vô cùng thức thời đáp:

“Không đẹp chút nào!”

“Chàng có ý gì!! Chàng lại dám không đồng quan điểm với ta!!”

Huy Trữ công chúa giận dữ, người khác có thể vũ nhục chỉ số thông minh của nàng, nhưng nhất định không thể vũ nhục mất thẩm mỹ của nàng.

Thôi Cảnh vừa thấy phản ứng này, nghĩ là bản thân mình đúng là kẻ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, lập tức tán thưởng từ đáy lòng:

“A, nhìn kỹ đúng là rất đẹp!”

“Hừ! Ta biết ngay chàng là kẻ ăn trong bát nhìn trong nồi mà!”

“...”

Thôi Cảnh không trầm mặc nổi nữa, hấn căn bản là đã được dạy dỗ gia giáo ra tính cách không nóng không lạnh, nhưng sau khi bị công phu tra tấn một bữa cơm liền rất muốn lơ đi hậu quả mĩa mai vài câu. Chỉ là ngay lúc hấn chuẩn bị làm phản, đột nhiên có một người hầu chạy đến bên cạnh hấn, hành lễ trước, sau đó chỉ vào một nam tử cách đó mấy bàn nói:

“Thôi Phò mã, Tông Nhân lệnh đại nhân cho mời!”

Tông Nhân lệnh họ Thôi tên Tuyên, không chỉ cùng họ với Thôi Cảnh, còn đều cùng xuất thân từ Thôi thị ở Thanh Hà, càng trùng hợp hơn đó là Thôi Tuyên cũng là một vị Phò mã, thành thân với con gái của Thái hậu Lương Hoàng công chúa. Cùng tộc, cùng họ, cùng thế hệ, cùng là phò mã, việc bị so sánh là không thể tránh khỏi... Tuy là căn bản cũng chẳng có cái gì để mà so sánh.

Thôi Tuyên chương quản Tông Nhân phủ, lại là tông chủ Thôi thị, về công về tư đều xếp trên đầu Thôi Cảnh, cho nên tuy rằng là anh em đồng tộc, Thôi Cảnh nhìn thấy Thôi Tuyên lại giống như con cháu nhìn thấy tổ tiên, chỉ có cảm giác ngửa mặt trông núi cao ngất, hấn tìm mình, hơn phân nửa là chẳng có chuyện gì tốt.

“Một thân quần áo hôm nay thật rất xứng với đệ đó!”

Thôi Tuyên ôn hòa tiếp đón Thôi Cảnh. Thôi Cảnh biết anh họ xa này là một vị nham hiểm, giọng điệu cũng không rõ ràng, cho nên rất cẩn thận ngồi xuống cạnh hấn, chỉ chờ hấn nói tiếp.

“Nhưng mà...” Quả nhiên, Thôi Tuyên giọng nói không thêm đổi, nhưng đề tài đã xoay đến tận đâu đâu rồi.

“Mấy hôm trước thím ba của đệ có tới tìm ta, hy vọng ta tìm cho nữ nhi của bà một người trong hoàng tộc làm chồng...”

“A? Đây không phải là ý của đệ!!”

Thôi Cảnh vội vàng phủi sạch liên quan đến mình Thôi Tuyên chỉ hơi gật đầu, sau đó lại nói tiếp:

“... Nói như vậy chuyện này đệ không biết gì sao?”

Thôi Cảnh gật đầu như già tởi. Đùa à! Hấn mà biết còn có thể để thâm thâm làm thế chắc? Trên triều ai chẳng biết Thôi Tuyên đối với quan hệ dựa dẫm nhờ vả là tuyệt đối phản cảm, phỏng chừng là bệnh nghề nghiệp do sức ép từ Tông Nhân phủ gây ra đây!

Chỉ là nghe xong câu trả lời của Thôi Cảnh, vẻ mặt của Thôi Tuyên không những không dịu đi mà còn có vẻ ác liệt thêm.

“Ta thấy rất kỳ quái, bà ấy cùng trực hệ với đệ, chuyện này phải tìm đến đệ trước rồi đến tìm ta mới phải chứ?”

“Tìm đệ có ích lợi gì chứ? Mọi người biết có việc tìm đại ca là được rồi!”

Thôi Cảnh trong tiềm thức thật ra cũng có nhận định này, cho nên việc giải thích tại sao thím ba không đến tìm hắn trở nên rất hợp lý, nhất thời lúc đó lại vô tình nói ra mấy câu dẫn lửa đến bên người.

Thôi Tuyền vừa nghe thấy “Có việc tìm huynh là được rồi” thì bao nhiêu Nitroglycerin (thuốc nổ không khói) cùng hỏa dược tồn tại trong nội tâm rốt cục cũng tác dụng với nhau rồi nổ tung.

“Sao rồi, lại bị Thôi Tuyền giáo huấn hả?”

Bỗng dung hoàng đế xuất hiện làm Thôi Cảnh giật mình nhảy dựng, chẳng biết tại sao, Thôi Cảnh hắn cũng không phải rất sợ hoàng đế, ít nhất còn thấy trên mặt hoàng đế còn hiện diện nụ cười trong ngoài đồng nhất, thế nên hắn thở mạnh một hơi nói:

“Đúng thế... Nhưng cũng đâu cần nói thần sống uống kiếp người, tầm thường không mục đích chứ...”

Thôi Cảnh tự nhận bản thân đúng là có chút phạm phu tục tử, nhưng hắn vẫn chưa nông nổi tới mức thành sự không đủ bại sự có thừa mà, chẳng nhẽ đơn giản chỉ có lớn lên đẹp một chút, là người bình thường cũng là có tội??

“Thần đâu có tầm thường không mục đích chứ! Mỗi ngày đều nhiều việc muốn chết! Mỗi ngày đều cùng công chúa tham dự tiệc tụ hội, nghiên cứu cái vấn đề... Mỹ học gì đó? Thần mỗi ngày còn phải không ngừng khen ngợi công chúa nữa, Hoàng thượng người không biết cả ngày khoa trương khen ngợi liên tục một người khó thế nào đâu! Đúng rồi! Thần còn phải chọn quần áo cùng công chúa, chọn đồ trang trí trong phủ, lại còn chọn cả hoa cỏ đặt trong hoa viên nữa kìa, hoa công chúa thích cũng rất nhiều đấy: Cúc Bạch Nhật, Lăng Tiêu, Bạch Hạc Dụ, Kiềm Lan, Tử Uyển, Thu Hải Đường...”

Thấy Thôi Cảnh trong lúc oán giận thê tử mà vẫn còn nhớ như lòng bàn tay sờ thích của nàng đến cảnh giới quên mình thế này, hoàng đế đã tự hỏi không biết cậu em vợ này ở nhà đã bị dạy dỗ nghiêm khắc như thế nào, vậy nên ôn hòa an ủi mấy câu:

“Đám công chúa bọn họ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng thành loại tính cách độc nhất vô nhị ấy rồi, nên tính tình như vậy cũng dễ hiểu, nhưng người như thế đa, chọn đệ, tức là chắc chắn đệ không phải người hời hợt. Còn Thôi Tuyền thì... Hắn đơn giản là tiếc rên sắt không thành thép thôi, đệ lại là em cùng họ với hắn, khó tránh khỏi kĩ tính một chút, không cần để trong lòng!”

Hành vi an ủi của Hoàng đế khiến Thôi Cảnh rất cảm động, nhưng hắn vẫn cho rằng Hoàng đế không thể cảm nhận được hết không gian sống của hắn, cho nên chớp chớp đôi mắt to long lanh như nước trời sinh của mình, cười khổ nói:

“Lời này nói ra đúng là đại bất kính, nhưng mà thần cùng bệ hạ tuy rằng cùng là nam tử trong hoàng tộc, chỉ là một kẻ ở trên trời, một kẻ dưới mặt đất thôi!”

“Ồ trên trời” này tất nhiên là chỉ hoàng đế, hắn nghe em vợ nói như thế, liền cảm thấy bất ngờ hiếm có, cũng không nói nhiều, chỉ lấy tay chỉ chỗ cách đó không xa đám nữ tử lấy thái hậu làm trung tâm mà vây xung quanh đang nói nói cười cười, hàm ý sâu sắc nói:

“Người cảm thấy trầm so với người hạnh phúc hơn nhiều sao?”

Nhìn Thôi Cảnh vẫn còn chưa hiểu được lời mình nói, hoàng đế vỗ vỗ vai hắn cười nói:

“Tiểu đệ! Đường đệ phải đi còn dài lắm!”

Sau đó hoàng đế quay về cung, Thôi Cảnh vẫn còn suy nghĩ tới câu cuối cùng hoàng đế nói, đang trong quá trình tiêu hóa ý nghĩa của nó thì đột nhiên nghe thấy giọng nói luôn hàm chứa hơi thở kiêu ngạo của Huy Trữ công chúa truyền tới.

Thôi Cảnh ngẩng đầu liền thấy thê tử ngồi cách đó không xa, bỗng nhiên ý thức được vấn đề hoàng đế nhắc tới: người như vậy lựa chọn người...

Huy Trữ công chúa tuy rằng hay cố tình gây sự với hắn, nhưng vẫn chưa có lời nào nói rằng hắn vô dụng này nọ cả, rốt cuộc là thê tử dựa vào giá trị nào mà cho rằng hắn có thể là người để phó thác chung thân chứ?

Nhận thấy bản thân có chút chờ mong đáp án, Thôi Cảnh không tự chủ tăng nhanh cước bộ. Đi đến gần đó mới phát hiện, hóa ra thê tử hắn đang ở cùng vị muội muội chưa xuất giá Lỗ Nhân công chúa tranh luận vấn đề một cách kịch liệt, hắn cẩn thận nghe thì thấy nhân vật trung tâm trong đề tài lại chính là mình.

“Nam nhân chỉ có cái mặt đẹp thì có ưu điểm gì chứ!”

Lỗ Nhân công chúa có tiếng là người bới xương trong trứng, hướng chỉ “Xương cốt” của Thôi Cảnh cũng không ít, tất nhiên là phải bới nhiệt tình rồi.

“Đương nhiên là so với kẻ vô dụng ngay cả mặt cũng không đẹp còn tốt hơn rất nhiều!”

Huy Trữ công chúa rất tức giận, nàng thấy Thôi Cảnh đã trở lại liền kéo hắn qua, tiếp tục hăng hái tranh luận:

“Nói sai hết, ai nói Thôi Cảnh nhà chúng ta chỉ có gương mặt đẹp thôi? Nông cạn!”

Lời này vừa nói ra, Thôi Cảnh so với bất kỳ kẻ nào ở đây hy vọng nghe được câu sau của nàng, sau lại thấy Huy Trữ công chúa hai mắt tự hào nhìn hấn, trên gương mặt lại hiện ra vết đỏ ửng.

“Cơ thể của Thôi Cảnh nhà chúng ta cũng không tồi đâu nhé!!”

Ghi chú:

1. Tiệc Trùng Dương, tổ chức vào tết Trùng Dương, hay còn gọi tết Trùng Cửu (9 - 9 âm lịch).

2. Ăn cơm mềm: kẻ chỉ biết ăn bám vợ, chờ vợ cung phụng phục vụ, giống nghĩa với tiểu bạch kiếm.

Chương 14

Thời Kỳ Trưởng Thành

“Thanh thủy xuất phù dung!” (Nước trong xuất hiện hoa phù dung - Lý Bạch)

“Dục trì xuất lửa nữ” (Nơi bẻ tấm có nữ nhân lửa thể)

“... Cùng tắc độc thiện kỳ thân” (Cùng đường thì nên lo lấy thân mình - Mạnh Tử)

“Phú tắc thê thiếp thành đàn” (Giàu thì có nhiều thê thiếp)

“Bồ... Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi” (Rượu ngon trong chén dạ quang)

“Kim ngân tài bảo nhất đại đô” (Vàng bạc tài bảo một đồng lớn)

“Ngô, ngô, ngô... Sinh dã hữu nhai” (Sống là hữu hạn)

“Nhĩ tử dã vô biên” (Ông có chết cũng chẳng ai cấm)

Câu thơ đối đến chỗ này, sắc mặt lão nho được Hàn Lâm Viện điều đến dạy các hoàng tử công chúa đã xanh mét, ông vừa buồn vừa hận vừa khổ vừa oán nhìn chằm chằm vị thiếu niên từ ngày đầu tiên chuyển tới đã cùng ông đối nghịch, chỉ cảm thấy bản thân đã tức giận tới mức không thể tức giận hơn được nữa.

Trái ngược với vẻ mặt của lão nho, Lật Xuyên quận vương A Kiêu lại càng thêm đắc ý dào dạt, mặt đầy xuân sắc thật cân xứng với một thân áo quần màu hồng nhạt, đó chắc chắn sẽ là một tiểu cô nương đến tuổi dậy thì - nếu như hấn không mở miệng làm bại lộ thanh âm đang trong thời kỳ biến dạng dần thành vịt đực của mình. A Kiêu thấy đã đùa đủ rồi, chỉnh đốn mặt mũi, chuẩn bị an ủi lão tiên sinh một chút, tỏ vẻ bản thân cũng không phải kẻ không học vấn không nghề nghiệp.

“Ha ha, vừa rồi là tiểu vương đắc tội, chỉ là nói đùa thôi, tiên sinh đừng tức giận. Lần này tiên sinh ra đề lại đi, tiểu vương nhất định sẽ đáp nghiêm chỉnh!”

Lão nho bán tín bán nghi nhìn thiếu niên, aizz... Thôi kệ nó! Nói một câu “Anh hùng mộ niên” (Anh hùng tuổi già?) giống như cảm khái tình cảnh bản thân.

Lão tiên sinh lúc trước tức giận nên nói năng có chút không rõ ràng, hiện giờ nửa nói nửa thán niệm ra câu này, A Kiêu nếu không chú ý nghe kỹ thì căn bản sẽ nghe không rõ.

Ờm?... Anh hùng mộ tiền (Anh hùng trước mộ?)? Sao hử không rõ trên thơ cổ có một câu như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là lão tiên sinh chuẩn bị riêng để làm khó hử? A Kiêu cũng không chịu yếu thế, đầu óc vừa chuyển liền đổi lại một câu theo như hử thấy là hợp với tình hình và đúng với đề bài:

“Diêm la diêm thượng” (Về châu diêm vương)

Lão nho liền hít một hơi khí lạnh, đây là lần đầu tiên ông đối với một đệ tử tuyên bố thái độ “Không phải nó chết thì chính là ta mất mạng!”

Nghe nói giảng đường từ trước đến nay các đệ tử hoàng thất đều đọc sách với thái độ rất nghiêm túc, thật không hiểu tại sao bỗng lại xuất hiện một thành viên không chịu giáo hóa thế này? Chuyện này phải nói trở lại hoàn cảnh của nửa tháng trước.

Lúc A Kiêu đang trong trang phục nữ nhi được lão tiên sinh an bài ngồi cùng chỗ với các công chúa, một câu “Lão đại nhân người ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được, còn dám dạy người khác lời thánh nhân nói sao?” bất ngờ tung ra của thiếu niên liền khiến hử cùng lão nho rơi vào cục diện đối đầu.

Về vấn đề Lật Xuyên quận vương thích mặc trang phục khác người sao lại có thể nửa chừng được chuyển vào lớp của lão tiên sinh làm đệ tử?

Chuyện này lại phải tiếp tục quay lại một tháng trước.

Một đạo sứ tấu “Nay Lật Xuyên vương tuổi còn trẻ đã hết sức lông bông, không tuân theo pháp luật, không tôn trọng luân thường đạo đức, vô duyên có dùng trọng hình với dân chúng, cứ tiếp tục như thế thì đúng là tai họa của tôn thất...” của Ngự Sử giám sát địa phương, khiến cho hoàng đế không thể không lo lắng, lệnh cho cháu lập tức quay về kinh để giáo dục lại, ai biết đây mới là tai họa chân chính xảy đến...

Lật Xuyên vương A Kiêu, năm nay tuổi tròn mười bốn. Từ năm hử tám tuổi đã kế thừa tước vị của phụ thân đã mất, sáu năm sau đó đều trưởng thành trong môi trường rất tự tại, ai ngờ gần đây sứ tấu chương liên quan đến hử trên ngự án của hoàng đế bỗng dung nhiều thêm, nói trình độ vô lương ngày càng tăng

cấp, cho tới khi nháo loạn đến án kiện hình sự cho người vây đánh dân chúng thì hoàng đế không thể nào một mắt nhắm một mắt mở cho qua được nữa, lúc này mới vội lôi hấn về kinh, xem xem cháu rốt cuộc đã đến cái mức nào rồi.

“Ai bảo hấn trước mặt mọi người cười nhạo cháu nửa nam nửa nữ, cháu thích mặc cái gì là việc của cháu chứ, hấn quản làm cái gì? Loại người vô giáo dục này đánh là đáng lắm!!”

Hành vi của cháu rõ ràng đã vượt qua phạm trù tự vệ do bị phi báng rồi, nhưng điều khiến hoàng đế bức mình chính là A Kiêu hấn còn dám mặc bộ trang phục con gái kia về kinh diện thánh, đã thế còn mang trâm cài ngọc bội đầy đủ khiến hoàng đế lúc vừa nhìn còn giật mình tự hỏi lẽ nào đại ca có con gái riêng.

“Chuyện đánh người này tạm thời không nói, nhưng... người sao lại có thể ăn mặc thế này tới gặp trẫm? Còn ra thể thống gì nữa!”

Đôi mắt với con giận của hoàng đế, A Kiêu không hề cảm thấy xấu hổ mà ngược lại còn thấy rất vinh dự. Hấn đem áo ngoài, áo trong, thắt lưng, ngọc bội, tất cả đều nhìn ngắm một lượt, vẫn không thấy có chỗ nào là không đúng với thể chế cả.

“Chẳng qua là đôi thành nữ trang thôi mà, những gì hợp lễ thì cháu đều có, những gì không hợp lễ cháu cũng không mang, chẳng nhẽ những chỗ không nhắc tới cũng không cho cháu tự do sáng tạo một chút sao?”

Người xưa có nói “Vô ý, vô tất, vô cố”⁽¹⁾ - cháu mình cuối cùng ngay cả lời hiền triết cũng đã lôi ra, hoàng đế hấn còn có thể nói cái gì được nữa? Huống chi trong lễ điển cũng chẳng có giấy tờ nào quy định rõ là A Kiêu không thể mặc nữ trang, hoàng đế cũng đành mặc kệ cho A Kiêu làm một thằng con trai thích ra vẻ một cô gái xinh đẹp rục rờ.

“Ngu muội không thể đã thông, gỗ mục không thể khắc, làm xằng làm bậy, con sâu làm rầu nồi canh, không thể giáo dục... Hoàn toàn không cứu chữa nổi!!!!”

Hoàng đế bức tức đem toàn bộ lời hay ý đẹp học sĩ Hàn Lâm Viện trút giận vào mình toàn bộ xả hết lên đầu của A Kiêu.

Mà A Kiêu lúc này có vô lý cũng tự nghĩ mình có lý, huống chi hấn không nghe lọt tai mấy lời phê bình ấy, hấn cảm thấy bản thân hết sức là oan uổng, cũng chẳng có chút nhẫn nại nào mà nghe hoàng đế thuyết giáo, lập tức ném cho hoàng đế cái nhìn xem thường rồi phát tay áo bỏ đi.

“Tên tiểu tử này nó nghĩ trẫm không dám giết nó à??!!!!!!”

Hoàng đế tức giận đập bàn âm âm, đáng tiếc là vị chắt tử A Kiêu kia đã đi xa quá không nghe thấy nữa, hoàng đế chỉ đành phải đập cho hoàng hậu nghe thôi.

“Hoàng Thượng...”

Hoàng hậu là người có rất ít ngôn từ nàng không biết diễn đạt, vậy mà lúc này cũng không biết nói gì cho phải. Sau khi Lật Xuyên quận vương tiến cung thì nàng là người phụ trách cuộc sống thường ngày của hắn, nhưng chính hoàng hậu cũng chưa từng nuôi đứa nhỏ nào quá mười tuổi, tất nhiên cũng đành bó tay với tính tình quỷ thần đều không ưa của A Kiêu. Càng nuông chiều thì hắn lại càng không khách khí, càng bảo hắn đi hướng đông thì hắn lại càng đi về hướng tây, càng tức giận vì hắn thì hắn lại càng vui vẻ, càng vui vẻ vì hắn thì hắn lại càng bực bội... Đây chẳng phải là sống không thoát khỏi việc “bị coi thường” sao?

Nghĩ bản thân một đứa con cũng đã khiến mình lo lắng không ngừng rồi, bây giờ lại lòi ra một đứa suốt ngày chỉ biết gây chuyện, hoàng hậu cảm thấy đầu mình giờ đã đau đến choáng váng.

Thật ra Lật Xuyên quận vương này cũng chỉ có tính cách thích đối nghịch với tất cả mọi người thôi, cũng không tính là một vấn đề quá nghiêm trọng, nô nã mà nói chính là “Không nghe lời”, cụ thể hơn thì là “chứng bắt buộc trong suy nghĩ”, đều thuộc một trong những vấn đề cân bằng tâm lý vào thời kỳ trưởng thành.

Đáng tiếc vào thời đại ấy vẫn chưa có nhân sĩ xuyên không nào xuyên qua để truyền thụ kiến thức tâm sinh lý tuổi dậy thì, vì thế tất cả mọi người đều đem tính cách thiếu niên hơn mười tuổi này quy kết thành quái dị, mà A Kiêu cũng tận lực vì hành động hận đời của mình mà rùm beng quảng cáo.

“Aaaaa... Tam Biển Trại Ngọc của ta...!!!! Kim Quế Phiêu Hương của ta!!! Yên Nhung Tử của ta!!! Triệu Phấn của ta!! Dạ Quang Bạch của ta!!! Aaa... Ô Kim Diệu Huy của ta a!!!”

Hôm nay mọi người đang ở trong Xích Phong cung thưởng mẫu đơn, lại nghe thấy Cung phi luôn miệng hô tên các giống mẫu đơn quý mà ngày thường nàng yêu như sinh mạng, vấn đề là lúc này chúng nó không còn được trồng trong đất như cũ nữa, mà đã trở thành vòng hoa đội đầu của ai đó. Mọi người nhìn theo bàn tay đang run rẩy của Cung phi, liền thấy A Kiêu một đầu đội đầy hoa Mẫu đơn đương kì khoe sắc đứng ở giữa bụi hoa cười quái đản.

“Diệp tàng ngô tế phượng/Chi động kính trung loan.” Khang phi vẫn rất hứng chí vịnh một câu thơ, Cung phi thậm chí còn không kịp lườm nàng ta một cái, đã điên cuồng đuổi theo A Kiêu.

“Hahaha, ai bảo nương nương nói con trai không được cài hoa!!”

A Kiêu một câu nói rõ luôn mục đích của hắn.

Hóa ra do hấn nhìn thấy hai nữ nhi của Cung phi mỗi đứa cài một đóa “Ngân Phần Kim Lân” rất chi là xinh đẹp, thế nên cũng định thò tay chuẩn bị bẻ một cành, ai ngờ một câu “Con trai cài hoa với chả cỏ làm cái gì!” của Cung phi để ngăn chặn hành động của hấn lại khiến tật xấu thích “khiêu chiến thế tục” của A Kiêu lập tức tái phát.

Cung phi vốn không phải người ưa vận động, nhưng mà lần này chỉ sợ là đám mẩu đơn đã khiến nàng quá đau lòng, thế mà lại có thể bắt được A Kiêu đang nhảy lên nhảy xuống, đúng lúc nàng định giơ tay dạy dỗ kẻ cuồng phá hoa này thì thái hậu lại đột nhiên mở miệng nói.

“Ôi này này, Kiêu nhi cài hoa trông cũng rất đẹp đó, con cứ để cho nó cài đi, dù sao chỗ này cũng đầy hoa mà!”

Mọi người ở đây - trong đó có A Kiêu đều kinh ngạc nhìn thái hậu, hiện nay người luôn giữ thái độ ủng hộ A Kiêu ở trong cung chắc là cũng chỉ có thái hậu.

“Không đúng sao, Khang phi, có câu thơ nào phù hợp với hoàn cảnh này không?”

Thái hậu nháy nháy mắt, ý nói nàng nhanh nhanh vịnh một câu thơ đi.

“Bí xa duyên dữ quý công chủ, Hương sam tế mã hào gia lang”.

Thi nhân bình thường đều rất ghét bị ép buộc làm thơ theo cái kiểu không trâu bắt chó đi cày, thế nên Khang phi mặt mày khó coi đành xả bừa ra vài câu thơ cổ, chỉ coi như là gần sát với tình huống bây giờ thôi. Nhưng mà nói ai có gương mặt càng khó coi hơn nàng thì phải kể tới Lật Xuyên quận vương A Kiêu, hiện giờ gương mặt hấn trắng bệch, cảm giác như kiểu mình đang làm chuyện xấu lại vô tình cứu được người, khiến đối phương cảm động đến rớt cả nước mắt.

Mắt thấy A Kiêu hỏn hà hỏn hên chạy khỏi Xích Phong cung, hoàng hậu cảm thấy khó hiểu hỏi thái hậu:

“Thái hậu, vừa nãy ý người là sao a?”

Thái hậu cười mãn nguyện, lộ ra vẻ tự tin lão luyện từng trải, đối với đám con dâu tàn phi nói:

“Các ngươi không phải không hiểu chứ, phần lớn đứa nhỏ tới độ tuổi của Kiêu nhi sẽ có một khoảng thời gian khác lạ như vậy, ngươi càng ép nó nó sẽ càng phản kháng lại, nhưng nếu ngươi không muốn cho nó làm gì, chỉ cần khen nó thì chắc chắn nó sẽ không chịu nổi.”

Chúng phi bị thái hậu nói đến sừng sốt, tất nhiên cũng không ai quá tin tưởng, thái hậu cũng nhận thấy nét nghi hoặc trong lòng các nàng, rất là bất mãn nói:

“Các ngươi đừng nghĩ ai gia nói vớ vẩn! Ai gia tuy không có con trai nhưng đã dạy dỗ không ít hoàng tử đấy!”

Có thể thấy được “Lý luận thông qua thực tiễn” là một điều không bao giờ thay đổi. Thái hậu tuy không biết cái gọi là “Tâm lý đối nghịch tuổi dậy thì” nhưng bà vẫn có thể lờ mờ bóc ra được ít thuốc để chữa nó cơ mà...

Quả nhiên, phương pháp dục ức tiên dương (Kiềm chế và khen ngợi) này của thái hậu lần nào hoàng hậu áp dụng cũng thấy đúng cả. Thấy A Kiêu mặc nữ trang nàng liền gật đầu khen ngợi liên tục, lại còn chủ động muốn may cho hấn mấy bộ; Thấy mấy trò đùa dai của hấn nàng liền tiếp khen hấn rất có sáng tạo, còn cổ vũ hấn gây ra mấy trò ác hơn nữa... Dưới sự đả kích như viên đạn bọc đường của mọi người, những ngày tháng vui vẻ của A Kiêu đã chấm dứt, hấn chỉ cảm thấy rằng đột nhiên mọi người lại xoay 180° đối tính hết cả, bắt đầu tán dương hấn hòa ái với hấn khoan dung với hấn, khiến hấn không chỉ cảm thấy mơ hồ không hiểu, mà còn da gà da vịt thi nhau nổi hết cả lên.

Nhưng lúc mọi người đang vui mừng vì Lật Xuyên quận vương lột xác cũng là lúc họ đều quên một nguyên tắc trọng yếu trong phương pháp giáo dục “Người người khác biệt” - đó là phân tích cụ thể từng vấn đề cụ thể.

Phương pháp đường vòng của thái hậu tuy rằng dùng được, nhưng không phải là thuốc trị bách bệnh.

“Thật sao? Cháu cảm thấy tiểu thư Hà gia không tệ sao?”

Hoàng hậu mỉm cười nhìn vị thiếu niên có chút không tự nhiên trước mắt, làm người giám hộ của hấn, vậy mà lại có thể thấy hấn ngưng ngưng xin mình cố vấn một ít vấn đề riêng tư, điều này khiến hoàng hậu không thể không thừa nhận thái hậu đôi khi vẫn là một người rất hiểu biết.

Vốn là sau khi thái hậu bà thấy tôn tử (cháu trai) bắt đầu khôi phục lại thái độ bình thường thì lập tức nổi lên hứng thú làm bà mới.

“Con cháu thế gia giàu có lựa là, có ai là không trở nên nghiêm túc chín chắn sau khi kết hôn chứ, cần phải chăm chỉ, có đứa nhỏ nữa thì...”

Thái hậu nghĩ nghĩ một chút, lại thấy vui vẻ đến cười toe toét, còn hoàng hậu thì lại thấy cháu mình vừa có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp thôi, lại dùng hôn nhân để kiềm hãm nó, lo lắng không biết có hay không vật tất cực phản⁽²⁾?

Ai ngờ tình thế lại phát triển tốt vượt quá cả sự mong đợi của mọi người, A Kiêu liếc mắt một cái liền nhìn trúng một vị thiên kim tiểu thư, điều này khiến cho thái hậu mấy ngày nay đều chìm trong vui sướng cùng “Lý luận vô hạn định khả năng của hôn nhân” của bà.

“Ngày mai gặp nàng con nên làm cái gì? Nương nương!”

Hoàng hậu cười vài tiếng, đang chuẩn bị bước đầu giới thiệu cho A Kiêu một chút trong tâm tư của con gái, đột nhiên lại nhớ tới phương pháp “Kiềm chế và khen ngợi” của thái hậu. Thời gian này mọi người các nàng nói chuyện với A Kiêu gần như đã trở thành phản xạ có điều kiện, việc này... Hoàng hậu nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên theo phương pháp của thái hậu thì hơn, có vẻ an toàn.

Vì thế theo như hoàng hậu nói, tiêu chuẩn chọn bạn đời hẳn là thân thiện, giàu có, lãng mạn, tinh thần tính cách đều đạt trình độ thượng thừa liền biến thành hình tượng thiếu niên dã man bá đạo ác mồm ác miệng.

Nhìn bóng dáng thanh lệ của A Kiêu dời đi sau khi học hỏi, trong lòng hoàng hậu thâm cầu nguyện, cầu trời tác thành cho mỗi nhân duyên này, nhân tiện đá thẳng nhóc A Kiêu này ra khỏi cung tự thành lập phủ đệ thì càng tốt.

Tên tiểu tử này sao như tro tàn vụn cháy lại thế? Lại còn cháy càng lúc càng to chứ!”

Hoàng đế phần nộ kẻ lể với hoàng hậu A Kiêu bố trí bẫy rập hại người qua đường Giáp Ất Bính Đinh nào đó trên đường quan viên thượng triều, mà hoàng hậu lại chỉ có thể ở bên cạnh nói đỡ cháu vài lời tốt đẹp, ai bảo nàng đuối lý làm chi??

Hoàng hậu lần này xem ra đúng là thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, nàng sao lại có thể quên rằng “Tình yêu sẽ khiến người ta mù quáng” cơ chứ? Ai biết A Kiêu lại đem lời “Chỉ bảo” lệch lạc của nàng thành khuôn vàng thước ngọc mà làm theo...

Tình cảnh ngày xem mắt đó, toàn bộ quá trình hoàng hậu cũng đã được nghe từ miệng cung nhân, A Kiêu hẳn hoàn toàn sắm vai một ác bá thiếu niên mà diễn, cả buổi đều chỉ toàn là lời công kích chanh chua của hắn.

“Cuối cùng... Quận vương... Quận vương còn nói...”

“Nói cái gì?!”

Hoàng hậu thúc giục nội thị quay về hồi báo, muốn biết rốt cuộc A Kiêu đã đem nháo đến mức độ nào rồi.

“Nói Hà tiểu thư giống hệt như bọn thái giám trong cung... Là... Là... cái gì cũng không có...”

Vẻ mặt của hoàng hậu, vẻ mặt của nội thị, bây giờ đều là một mảnh âm đạm.

“Chẳng lẽ không có cách nào vẫn hồi sao?”

Hoàng đế nghe xong tiền căn hậu quả do hoàng hậu kể ra, buồn rầu hỏi. Cháu hấn sợ đã không còn là tức giận nữa rồi, giờ nó còn dám giương oai đến chỗ triều đình, còn phương pháp kia của thái hậu tỉ lệ thành công trở lại e rằng cũng không lớn.

“Aizz... Từ từ rồi tính, cứ để như thế đã. Vị Hà gia tiểu thư kia chắc cũng rất khó để gả ra ngoài, nô tì nhất định sẽ nghĩ biện pháp để đem ghép nàng với Kiều nhi thành một đôi!”

Hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, nàng đương nhiên không thể vì tính sai một lần mà gục ngã, chỉ thấy nàng nhìn trời xanh mây trắng xa xa ngoài cửa sổ, chắc đã quy hoạch đến bước thứ N của “kế hoạch năm năm” rồi!

Ghi chú:

1. Trong “Tử tuyệt tứ” của Không Tử: Vô ý, vô tất, vô cô, vô ngã. Nghĩa là không đặt ý riêng vào việc sắp thực hiện, không quyết định quá chắc chắn, không câu nệ cố chấp, không ích kỷ chỉ biết đến bản thân.

2. Một sự việc phát triển đến quá mức thì sẽ chuyển hướng phát triển ngược lại với mục đích ban đầu.

Chương 15

Chương Đặc Biệt Mừng Năm Mới

“Tết năm nay không nhận quà biếu, nếu có cũng chỉ nhận vàng kim.”

Câu nói này xuất hiện trên TV cùng những câu quảng cáo được tất cả mọi người yêu thích, chúng ta cũng cùng nhau ngược dòng lịch sử trở về triều đại nào đó, cùng với mỗi hoàng đế suy nghĩ xem nên phát lễ vật gì cho mọi người trong cung vào thời khắc đón năm mới, để cảm ơn mọi người trong năm cũ đã chăm chỉ cần cù, không ngừng cố gắng phấn đấu.

“Mẫu hậu, người thích được tặng lễ vật gì vậy?”

Hoàng đế mặt mày tươi cười nịnh nọt hỏi.

“Ai gia muốn uống rượu mừng.”

Thái hậu thẳng thừng nói ra nguyện vọng năm mới của mình - đồng thời cũng là nguyện vọng bà luôn theo đuổi trong cuộc đời mình.

Nhưng gần đây đâu có ai kết hôn đâu...

Hoàng đế tự hỏi.

“Mẫu hậu... Rượu mừng này đâu phải cứ muốn là uống được đâu!”

“Quả nhiên không phải ruột thịt thì sẽ có khoảng cách mà! Luôn miệng nói muốn tặng lễ cho ai gia, đến lúc ai gia nói ra lại không làm!!”

Đôi mắt với thể công bi tình mãnh liệt của thái hậu, hoàng đế chỉ có thể giao tay xin hàng, đành thương lượng biện pháp thỏa hiệp:

“Vậy thì trong số các hoàng tử công chúa chọn ra một đứa để tứ hôn thôi, người khác thì không được, con mình hẳn là có thể đi!”

Thái hậu lui dần từng bước, còn hoàng đế lại vẫn cau mày như cũ. Hẳn có một đứa con trai bốn đứa con gái, đứa lớn nhất chín tuổi, đứa bé nhất còn chưa tới một tuổi, căn bản đều chưa đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn.

“Nếu cái này cũng không được, vậy hoàng thượng người tự mình nạp phi lần nữa đi!”

Thái hậu thấy con mình vẫn là một vẻ mặt bần khoản lưỡng lự, không khỏi cảm thấy thất vọng liền tung ra đòn sát thủ cuối cùng.

“Cái đó... Trẫm thấy vẫn nên tìm hôn sự cho đám Tiễn nhi là hơn...”

“**D**ụ phi, năm mới muốn được tặng gì đây?”

“Nô tì thật sự có thể muốn gì được nấy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

Hoàng đế gật gật đầu đầy tự mãn.

“Nô tì muốn một bầu trời sao, Hoàng thượng có thể cho không?”

Dụ phi cọ cọ người vào lòng hoàng đế làm nũng, thật ra chính là muốn nghe mấy lời tán dương, dỗ dành bản thân của hoàng đế.

“Cho, buổi tối nàng thấy bao nhiêu sao thì nó thuộc về nàng hết!”

Hoàng đế đi ra ngoài một lát, lúc sau quay lại bưng theo một chậu nước đưa cho Dụ phi, đồng thời vẻ mặt xấu xa cười nhìn Dụ phi vừa tức giận lại không biết phải nói gì.

“Thực phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Nô tì thật sự có thể cầu được ước thấy sao?”

“Đương nhiên rồi.”

“Vậy nô tỳ muốn có ánh trăng trên bầu trời!”

Đệch! Quả nhiên là vật hạp theo loài mà!

Hoàng đế tiếp tục bung một chậu nước khác tặng cho Thục phi.

“Khang phi, năm mới muốn có quà gì đây? Nói đi, lần này lại là sách gì đây?”

Hằng năm Khang phi đều đề nghị được tặng sách, hoàng đế đối với việc đó đã gần như rõ như bàn tay.

“Nô tỳ năm nay muốn một bộ “Điều pháp liên hoa kinh”, cầu mong mọi việc trong cung đều được bình an.”

“Ái phi quả nhiên là sở thích phi phạm, phẩm chất cũng đúng là siêu quần!”

Năm nay Khang phi không cần bản giới hạn cũng không cần bản tốt nhất, lại chỉ cần bản kinh thư vô cùng tầm thường tùy tiện tìm trên phố là chỗ nào cũng có, cộng thêm cả nàng còn có tâm vì mọi người cầu phúc, hoàng đế sao có thể không vui mừng? Tất nhiên là rất vui mừng!

“Mà phải do Hoàng Thượng tự tay chép mới có ý nghĩa!”

Chưa đợi hoàng đế vui mừng xong, một câu sau của Khang phi đã khiến hoàng đế đờ luôn tại trận.

“Tốt nhất là tiếng Hán tiếng Tây Tạng mỗi loại một bản!”

Khang phi bổ sung thêm một câu.

“Cung phi, năm mới muốn có quà gì?”

“Nô tỳ muốn có huân hương.”

“Rất dễ thôi, nàng nói xem muốn loại nào?”

“Loại huân hương nô tỳ muốn gồm có mười hai lạng nhị hoa mẫu đơn trắng nở mùa xuân, mười hai lạng nhị hoa sen nở mùa hè, mười hai lạng nhị hoa phù dung trắng nở mùa thu, mười hai lạng nhị hoa mai trắng nở mùa đông; rồi kết hợp với mười hai chỉ (một đơn vị đo lường, 1 chỉ = 1/10 lạng) nước mưa tiết Vũ Thủy⁽¹⁾, mười hai chỉ sương sớm vào tiết Bạch Lộ⁽²⁾, mười hai chỉ nước sương tiết Sương Giáng⁽³⁾, mười hai chỉ nước tuyết tan tiết Tiểu Tuyết⁽⁴⁾. Đem các thứ nước này hòa lẫn, nghiền nát nhị hoa thành bột phân, đựng trong hộp gỗ đàn hương, chôn dưới rễ cây lê, đợi tới tiết Xuân Phân⁽⁵⁾ mới lấy ra.”

Hoàng đế nghe xong liền trợn mắt há hốc miệng:

“... Đây... Đây là huân hương?” (Ngại quá, thật ra đây là Lãnh Hương hoàn⁽⁶⁾ - Lời tác giả)

“Chỉ có vậy thôi cũng không được sao?” Cung phi ra vẻ người vợ nhỏ tiền sát phía hoàng đế oán giận nói. Cung phi bình thường đã phát ra một tư thái rất mê hoặc, sức phóng điện toàn phần, mà lúc này nàng lại cố tình phát ra sóng điện, ai có thể ngăn cản nổi! Hoàng đế chớp mắt đã bị hạ gục.

“Cái đó, cái đó, ái phi à, vậy thì... đôi cái khác được không?”

“... Được rồi...”

Về mặt Cung phi như ngầm nói “Xem như thiếp nể mặt hoàng thượng nên mới đổi đồ khác đây.”

“Nô tì trước đây vài ngày nhìn thấy có người tiến cống một lọ Bách Nhật hương độc nhất vô nhị, hoàng thượng người giúp nô tỳ xin một ít đi được không.”

Thấy Cung phi thực sự vì hấn mà nhượng bộ, hoàng đế rất cao hứng mà lại không biết đây mới là thứ mà Cung phi thật sự muốn.

“Huệ phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Hoàng Thượng, nô tỳ muốn chữa khỏi tật xấu “rượu vào mắt đứ” của bản thân.”

Huệ phi thành tâm cầu xin.

Hoàng thượng lắc đầu như trông bói, hấn tuyệt đối sẽ không đem thú vui này của mình ra mà gạt bỏ, vì thế nên đã “bồi thường” cho Huệ phi một hũ rượu cực phẩm lâu năm vô cùng trân quý từ Nội vụ phủ.

“Trữ phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Nô tì cái gì cũng không cần, chỉ cần hoàng thượng thân thể mạnh khỏe, chúng tỳ muội chung sống hòa hợp, mấy đứa nhỏ bình an lớn lên là tốt rồi.”

Trữ phi ôn nhu lại ôn nhu nhỏ giọng nói. Nếu đây chỉ là lời khách sáo để nghe thì đúng là một “Lễ vật” tuyệt hảo, nhưng nếu đây là một nhiệm vụ cụ thể thì lại đúng là một công trình thế kỷ xa xôi khó nhằn vô cùng, cho nên trên thực tế hoàng đế vừa cảm động rồi lại thờ dài.

“Hoàng hậu, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

Hoàng đế lần nào cũng là hỏi hoàng hậu cuối cùng, và lần nào đi vào cung hoàng hậu cũng thấy rất khẩn trương.

“Kỳ trân dị bảo, lụa là gấm vóc, vinh hoa phú quý, nô tì đều đã có cả rồi, nhưng đều là do Hoàng thượng ban cho...”

Hoàng hậu lằm bằm nhỏ giọng buồn rầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hoàng đế không chớp, mà trong lòng hoàng đế cũng càng lúc càng không yên.

“Vì thế, nô tì rất muốn có nó bằng năng lực của chính mình!”

“... Rồi sao?...”

Hoàng đế nhẹ giọng hỏi một câu. Quả nhiên... hoàng hậu tiếp tục bắt đầu nói “Nguyện vọng” vĩ mô này bằng một câu mở mang tính chất vi mô mù mịt.

“Rồi thỉnh bệ hạ nhắm mắt lại trước!”

Thấy hoàng đế nhắm hai mắt mà vẫn bòn chòn không yên, hoàng hậu liền lộ ra nụ cười sủng nịnh, nhanh chóng cúi xuống “Chụt” một cái trên môi hoàng đế!

Ghi chú:

1. Vũ Thủy (mưa ẩm): một trong 24 tiết khí, bắt đầu vào ngày 19/2 dương lịch.
2. Bạch Lộ (nắng nhạt): bắt đầu khoảng ngày 8/9 dương lịch.
3. Sương Giáng (Sương mù): khoảng ngày 23/10 dương lịch.
4. Tiểu Tuyết (Có tuyết): khoảng ngày 22/11 dương lịch.
5. Xuân Phân (Giữa xuân): khoảng ngày 21/3 dương lịch.
6. Một phương thuốc có tác dụng làm xuất hiện hương thơm tự nhiên phơn phớt nhàn nhạt trên làn da của phái nữ.